

Samen kerken....

De mensen van voorbij (?)

Afgelopen zaterdagavond was er op de Bornse begraafplaats een herinneringsavond 'Verbonden in licht'. Een initiatief van Ruffi van Rooij en Marja Zandjans. Een avond om dierbaren te gedenken, *ongeacht* levensovertuiging, open dus voor iedereen! Een initiatief dat in onze gemeentelijke samenleving waarderende reacties oproept en op warme medewerking mocht rekenen en duidelijk in een behoefte voorziet en ons aller respect verdient!

'Ongeacht levensovertuiging' vinden er steeds vaker herdenkingen plaats van overledenen in onze samenleving. In zorgcentra en verpleeghuizen, soms twee maal per jaar. In ziekenhuizen worden overleden kinderen herdacht en ouders worden daarvoor uitgenodigd. En zo zijn er tal van andere voorbeelden van het herdenken van overledenen, ook bijvoorbeeld op initiatief van uitvaartorganisaties. Met stiltes, gedichten, muziek, lichten en andere symbolen. Ook stille tochten zijn er een voorbeeld van. De stille tocht, enkele weken geleden in Haaksbergen is er een indrukwekkend voorbeeld van.

Deze herdenkingsceremonies vinden hun oorsprong in het kerkelijk herdenken van overledenen in het najaar. Op 2 november, de dag na Allerheiligen, is het Allerzielen. De Rooms Katholieke Kerk herdenkt dan de overleden parochianen van het voorbije jaar. In het spoor van Allerzielen kennen Protestantse kerken ook een moment van gedenken van hun gestorven gemeenteleden. Het vindt plaats op de zondag voor de eerste Advent (dit jaar 23 november). Deze 'Laatste zondag van het kerkelijk jaar' heet ook wel 'Eeuwigheidszondag.'

Namen worden genoemd. Kaarsen worden aangestoken. Gebeden worden gezegd. Klanken klinken, van stemmen en instrumenten. Voortbestaanden (een nog mooier woord dan 'nabestaanden') worden uitgenodigd. Het is een moment waarop we een lichtkring vormen rond onze overleden dierbaren. Hun namen worden niet vergeten. Zij blijven genoemd worden. Hoe Bijbels! Zolang je naam genoemd wordt, leef je voort onder de mensen.

Ooit maakte de dichteres Hanna Lam het indrukwekkende gedicht 'De mensen van voorbij'. Van deze mensen wordt gezegd dat zij... niet worden vergeten... bij God mogen wonen... binnenvlinders in onze gedachten... Met als conclusie: 'De mensen van voorbij zijn in het licht, zijn vrij!'. Een prachtige en ontroerende wijze van spreken over onze geliefden die ons zijn voorgegaan.

Maar als wij dan op allerlei wijzen gedenken, 'ongeacht levensovertuiging' of meer binnen de kerken in hun verschillende soorten en met hun verschillende (rijke) tradities, en wij noemen de namen van hen die ons ontvielen en of wij gedenken ze in stilte... zijn ze dan wel echt 'voorbij'?

En als wij hen dan veilig mogen weten en geborgen in het Licht en aan het Hart van de Levende God... zijn ze dan wel echt 'voorbij'? Of kun je dan juist zeggen dat zij *léven*, in Licht met ons verbonden?

Iedereen die in het afgelopen jaar, of langer geleden een geliefde heeft verloren... een partner, een kind, een ouder, broer, zus, vriend of vriendin... wens ik heel veel licht- en liefdeskracht in deze gevoelige dagen en weken van herdenken.

'Koester de namen die wij hier gedenken, dat zij geborgen in Uw genade. Ingelijst in Licht bij U en bij ons.'

Vrede en alle goeds!

ds. Johan Meijer